

Byl střelen zblízka těsně nad koleno a jen díky obrovské síle vůle a díky tomu, že využil všech svých pravomocí generála, mu noha nebyla amputována hned po bitvě u Waterloo.

„Hrozí vznik gangrény, mylorde,“ bránil se lékař, „a pak vaše lordstvo nepřijde jen o nohu, ale i o život.“

„Risknu to,“ odvětil hrabě. „Ať se propadnu, jestli budu žít jako mrzák, který ani nemůže pořádně nasednout na koně.“

„Já vaše lordstvo varuji –“

„A já na vaše varování nedbám a nestojím ani o vaše pochybné schopnosti,“ odsekl hrabě.

Trvalo však několik měsíců, než ho ve velkých bolestech mohli na nosítkách přivézt domů do Anglie.

Poté co ho v Londýně nečekala nijak zázračná léčba, rozhodl se odcestovat do Cheltenhamu, protože se doslechl, že zdejší chirurg Thomas Newell je vynikající.

Hrabě byl ostatně jedním z mnoha stovek lidí, kteří Cheltenham navštívili výhradně kvůli jeho výjimečným lékařům.

Přestože Thomas Newell způsobil jeho lordstvu větší muka, než s jakými se kdy za celý svůj život setkal, důvěra v něj vložená byla oprávněná, protože nebylo pochyb o tom, že se noha začíná hojit.

Hrabě už neklel, přestože několikrát zamrkal bolestí, když mu služka odstraňovala zakrvácené obvazy. Pak se dívka rozhlédla kolem, jako by hledala čisté.

„V horní přihrádce prádelníku,“ poradil jí hrabě.

Služka našla krabici s obvazy a plátnem a kriticky se na ně zahleděla.

„Co se děje?“ zeptal se hrabě.

„Nic se neděje, ale není tu nic, co by bránilo, aby se vám obvazy zase přilepily na rány. Pokud mi to vaše lordstvo dovolí, přinesu mast, kterou vyrábí má matka. Je nejenom hojivá, ale zároveň zabraňuje, aby se obvaz přichytil.“

„Byl bych rád, kdybys mi mast přinesla,“ odvětil hrabě.

„Přinesu ji zítra,“ slíbila služka.

Zavázala mu rány a překryla je čistým plátnem.

„Proč musím čekat do zítřka?“ zeptal se hrabě.

„Nemohu jít domů, dokud nemám hotovou práci.“

„A co máš na práci?“ zeptal se.

„Jsem služebná v domácnosti, mylord.“

„Jsi tu dlouho?“

„Ne, mylord. Nastoupila jsem včera.“

Hrabě pohlédl na měděný kbelík, který stál na zemi u postele.

„Zdá se mi, že jsi dostala tu nejtěžší práci,“ poznamenal a zamračil se. „Nevypadáš, že bys byla schopná zvládnout tak těžké břemeno.“

„Poradím si.“

Mluvila s odhodláním, které mu napovědělo, že ani práce, kterou dělala doposud, nebyla jednoduchá.

Když pak hrabě sledoval její prsty, které obratně dokončovaly obvaz, všiml si kostí na jejích zápěstích. Byly velmi dobře zřetelné, a to upoutalo jeho pozornost a přimělo ho ještě pátravěji se podívat na její tvář.

Nebylo snadné ji vidět zřetelně, protože měla skloněnou hlavu a ve výhledu mu bránil čepec. Když se však otočila, aby si vybrala další obvaz, všiml si, že má tvář velmi štíhlou, až nepřirozeně vyhublou, vystouplé lícni kosti, napjatou bradu a ústa natažená v koutcích.